Vi skal lige have tjekket silikonefugerne for de ser lidt porøse ud

Af Henrik Højlund, Kommunikation

Når du befinder dig 90 meter over jorden og lige har stået oven på en vindmølle – godt nok spændt fast - er det begrænset, hvor sjovt det er at høre sådan en bemærkning. I forvejen sparker adrenalinen til samtlige organer og benene fungerer ikke helt i henhold til brugsanvisningen. Heldigvis afslørede en nærmere undersøgelse af fugerne på toppen af møllen, at de var ok.

Smukke, idylliske, angstfremkaldende. Vindmøller er de seneste år blevet en helt naturlig del af det danske landskab, som de står der med deres lystigt snurrende vinger og bidrager til produktionen af vedvarende energi. Og på afstand ser de jo ganske tilforladelige ud, og det er de skam også. Altså hvis man ikke lige skal op i dem.

For en måneds tid siden kom jeg til at spørge René fra Renewables om vi ikke skulle have en artikel i Diialog om et besøg i en vindmølle. En god idé, syntes han, og kort efter kom en indbydelse til inspektion af en af møllerne i vores park ved Hejring uden for Hobro. Og inspektion skulle faktisk tages helt bogstaveligt, for vi skulle mødes med inspektørerne Torben og Søren fra vores samarbejdspartner Eurowind.

Et mangeårigt samarbejde

Da jeg steg ud af bilen og gav hånd til de to for foden af møllen, var de tydeligt skuffede. Det var noget med, at René vist havde stillet i udsigt, at der også skulle en Eniig-kollega af hunkøn med på turen. Så det var op ad bakke fra starten. De to blødte dog hurtigt op, og vi fik hurtigt taget hul på en snak om det fine samarbejde mellem Eniig og Eurowind, som efterhånden har en del år på bagen, og som har resulteret i en portefølje af vindmølleparker i Tyskland og Danmark samt solcelleparker i Spanien og Bulgarien.

Eurowind Energy A/S er en dansk privatejet virksomhed med hovedkontor i Hobro, og er en ledende udvikler og operatør af solcelle- og vindmølleprojekter. Når vi i samarbejde med Eurowind har fundet og idriftsat en ny VE-park, så er det efterfølgende Eurowinds opgave at tjekke, at al service og vedligeholdelse bliver udført i henhold til de aftaler, som af er indgået med leverandøren. Det foregår på inspektionsture ud til møllerne som forleden i Hejring.

Og så stod vi der for foden af en 90 meter høj vindmølle. 112 meter, hvis man regner helt op i vingespidsen. På med sikkerhedsudstyret, reb, seler, karabinhager, hjelm med mere. Et kort sikkerhedskursus, og så var jeg klar til at bevæge mig opad. Jeg fik valget mellem at tage turen til tops på stigen eller i elevatoren og høstede ikke meget respekt ved at vælge bekvemmeligheden i den mekaniske transport.

Sikkerhed frem for alt

Det giver næsten sig selv, at sikkerheden er vigtig. Når du skal op, når du er på toppen og når du skal ned. Og det er tydeligt, at der ikke slækkes på noget som helst, selv om Søren og Torben har været afsted hundredvis af gange. Det er vigtigt ikke bare at køre på rutinen; nøjagtig lige som når vores elteknikere er afsted på en opgave.

- Det vigtigste er, at du er tryg ved din makker. At du ved, at skulle der ske et eller andet, så skal han nok få dig ned i god behold. Jeg føler mig helt sikker sammen med Torben, mens han nok har mere grund til at være bekymret, sagde Søren, naturligvis med et kæmpe glimt i øjet.

Der er faktisk overraskende god plads oppe i toppen af en vindmølle. Vi var fire mand, en gigantisk gearkasse og forskellige elektroniske måleenheder, uden at det føltes trangt. Og mens de to specialister tjekkede diverse instrumenter og finindstillede nogle tandhjul, fik de to turister lov til at gå udenfor. Og det

var en helt speciel ny måde at mærke verden på. Vejret var fantastisk, så udsigten var bjergtagende – fandt jeg ud af, da jeg havde fået maven og benene så meget i ro, at jeg kunne fokusere på at fokusere.

Fedtede fingre og andet sjusk

Tilbage i "penthouselejligheden" snakkede vi igen om sikkerhed. Om at undgå fejl og sjusk. Om hvordan det tydeligt skinner igennem, hvis mølleleverandøren ikke tager sin vedligeholdelsesopgave alvorligt.

- Når du kommer ind i en mølle kan du med det samme se, om standen er i orden. Ligger der ting og flyder, er der fedtede fingre og oliepletter over det hele. For hvis det er tilfældet, så bliver man jo bekymret for hvordan de mekaniske dele ser ud. Så vi er benhårde og klager over selv de mindste uregelmæssigheder. Jeg tror, vi har et ry for at være temmelig besværlige at omgås, men det lever vi fint med i den gode sags tjeneste, pointerer Søren, før René og jeg på egen hånd får lov at tage elevatoren ned igen.

Nede på jorden, uden for møllen, sikkerhedsudstyrsmæssigt afmonteret, læner jeg nakken tilbage og kigger en sidste gang op ad møllen. Den ser hverken vild eller farlig ud, men aftvinger en vis respekt. Majestætisk, nærmest.

- Møllerne både her i Hejring og i Døstrup, som ligger i nærheden, er 3 MW møller, og de er altså noget mindre end de møller, vi har i Tyskland. Flere af de tyske møller er faktisk næsten 200 meter fra sokkel til vingespids, fortæller René på falderebet.

Lige der var jeg fint tilfreds med ikke at have lavet en aftale om at skulle op i en af dem.